

гистрата нѣмско облекло; той искалъ да ги накара да промѣнятъ дори и ризитѣ си. Споредъ Великъ день, той ги призовалъ при себе си и имъ казалъ че негово величество заповѣдалъ, или да обърснатъ брадитѣ си и да са облечжтъ въ други дрехи, или да са готватъ да отидатъ на заточение въ Сибиръ, за което имъ показалъ и нарочно приготвенитѣ кола; той повторилъ, че не ще ги остави да отидатъ да видатъ и простжтъ нето съ женитѣ и дѣцата си, но тозъ часъ ще заповѣда да ги потеглятъ, ако не изпълнятъ заповѣдта на царя.

Започенжли са плачове и ридание. Паднжли на колѣнѣ, просили милость и съжалѣние като говорили, че сж готови да нанесжтъ всичко нежели да изгубатъ формата и образа Божий, и че сж съгласяватъ да изгубатъ главитѣ нежели брадитѣ си и пр. „Главитѣ си нѣма да изгубите,“ казалъ княза,“ но азъ не смѣя да прося господаря да промѣни приказанieto си; и тѣй, вий тозъ часъ сте длѣжни да търгните за въ Сибиръ.“ Слѣдъ тѣзъ думи, по негова заповѣдъ, дошли войници и са приготвили да ги подкаратъ. Предрасждението у тѣхъ толкова било силно, щото предпочитали да отидатъ въ заточение нежели да са лишатъ отъ брадитѣ си. Но когато ги извѣли изъ зданието на двора, единъ отъ по-младитѣ, който любилъ жена си, съ горчиви сълзи на очитѣ си, са прекърстилъ и казалъ: „да бжде волята Божия!“ и са съгласилъ да обърсне брадата си. Тозъ часъ го обърснжли, което като видѣли и другитѣ отъ жалость къмъ женитѣ, дѣцата и домоветѣ си, единъ по единъ са съгласили да послѣдватъ примѣра на другаря си. И тѣй ги обърснжли и облѣкли въ нѣмски дрехи. Княза, като ги видѣлъ тѣй неутешими, и да незнаялъ богословието, утѣшавалъ ги като имъ говорилъ, че несжществува никакъвъ грѣхъ ако человекъ си остриже